

(Folytatás az 1. oldalról)

Böbe 35 körüli, tapasztalt hölgy, ám Lezsák Sándorról semmit sem hallott.

– Nem érek én rá politizálni. Lehet itt tőlem népfőiskola meg fehér galléros apostol, nekem a kereset mindennél fontosabb. Harminchat fokban dolgozunk már vagy tíz napja. El tudja képzelni, milyen hőség van a kamion hátsó részében? Rádásul az ember ezektől a sofőröktől nem várhatja, hogy rögtön valamelyik szállodába kísérik, ahol aztán gyorsan letusolhat. Itt, a benzinkútnál van ugyan zuhanyzó, de az ember nem rohanhat minden forduló után a víz alá – meséli a miniszoknyás, igen határozott teremtés, aki már messziről meglátja, ha felcícomázott autó tűnik fel.

– Két napja, esküszöm, még délibábot is látok, pedig állítólag az csak a füvek fölött jelenik meg, az aszfalton egyáltalán nem. Az embernek ragad mindegy, egyáltalán nincs kedve újságot olvasni. Honnan a fenéből tudhamám, hogy Lakiteiken alakították az MDF-et? Egyébként nekem teljesen mindegy, hogy kik ülnek odafönt, csak engem hagyjanak békén – egészíti ki harciasabb társa, Mari. Ő még nincs harmincéves, de már négy házassággal a háta mögött. Gyerekeit az első anyósa neveli, mert ő igen elfoglalt. Ha az utcán találkoznánk bármelyikükkel, az ősi messiség jeleit nem fedeznénk föl rajtuk.

– Itt nem kell harcolnunk senkivel. A fenének sem kell ebben a hőségben a festék, úgys csak elmaszatolnák rajtunk. Meg aztán ezek a fiúk nem a festéket akarják nyalogatni, nincs ezeknek idejük ilyesmire... – veszi vissza a szót Böbe. Határozottan tagadja, hogy bárki ellenőrzése, felügyelete mellett dolgoznának. Ő már tudja, hogy a striciket, ha elkapják, könnyebben sítire vághatják, mint a lányokat.

– Az ember a világosan dolgozik, mert csak akkor látnak meg bennünket. Amint hűvösödni kezd, sajnos, már sötét is lesz, és akkor visszamegyünk Kecskemétre. Egy-egy stop mindig akad, és ami a meglepő, nem természetben kéri a vireldíj kiegyenlítését. A választások idején persze hogy láttam a plakátokat Kecskeméten, de egyik arca sem fogott meg, önként egyikkel sem mentem volna el. Ha meg fizet, nem nézem a pofáját... – vonogatja a vállát Mari, miközben kémleli az utat.

– Technikai szünetre megállnak itt a kocsik, húsz percnél tovább mi sem maradunk fönt. Hiába papolnak itt nekem mindenféle áldozatvállalásról, mégiscsak nekem kell fölmasznom a kamion tetejébe, ha el akarom tartani a gyerekeimet – összegzi a rendszerváltás tanulságait Böbe.

DALLOS ZSUZSA